

og de ikke ville høre paa Klagen mere paa Godsekspeditionen; sig de: Det kommer for Resten ikke os ved, henvend Dem til Stationsforstanderen. Det er meget uheldigt. Der er endnu et Forhold, som jeg meget vil bede den højtærede Indenrigsminister tænke over; nemlig det Forbud der er for vore Jærnbanebetjente mod at gaa ind paa Statsbanegaardens Restauration, de maa hverken tage dem et Stykke Mad eller drikke dem en Kop Kaffe der. Jeg kan ikke se andet, end at dette bliver en stor Uretfærdighed. Hvis man muligvis mener, at man dermed fremmer Ædrueligheden, vil jeg sige, at jeg tror ikke paa, at Tvang hjælper der. Jeg kunde forstaa, om den højtærede Minister eller hans Folk vilde sige som saa: Vi ville ikke have, at vore Folk skulle staa paa Stationen og nyde spirituøse Drikke, og jeg skulde være den sidste, der vilde have noget at indvende derimod. Jeg er, som ærede Medlemmer maaske vide, Afholdsmænd, men jeg mener ikke, at Afholdssagen fremmes ved Tvang. Men jeg kunde forstaa, om de Herrer sagde: Det spiller en stor Rolle, at de Folk, vi betro vort Liv til paa Jærnbanen, ikke beruse sig. Jeg kan imidlertid ikke forstaa, at det kan forsvares; at Konduktører, eller hvem det nu kan være, ikke maa faa Lov til at købe et Stykke Smørrebrød og drikke en Kop Kaffe paa Stationen, men at de absolut skulde tage det med ind i Toget. Der ligger sandelig en Fristelse for dem til at tage Snapsen med; saa det kan ske, at det bliver meget værre paa den Maade, end hvis de havde Lov til at nyde deres Maaltid inde paa Stationen. Det er ikke alene saaledes, at Statsbanens egne Folk ikke maa gøre det; men vore Folk paa de private Baner forbyder man ogsaa at gaa derind. De have nu kun et Sted at holde sig til, nemlig de private Kældere og Restaurationer, hvorved Faren bliver meget større. Der er endnu et, som jeg gerne vilde bede den højtærede Indenrigsminister om. Det er at fri os, som ikke nyde skattepligtigt Øl, for at betale Ølskat. Jeg er for Resten en af de Syndere, der have været med til Ølskatten i sin Tid, saa nu kommer vel Straffen derfor. Jeg synes imidlertid, at det er Uret, da jeg ikke nyder skattepligtigt Øl. Det er en Kendsgerning, at dersom man paa vore Jærnbanerestaurationer forlanger prima Hvidtøl, Kroneøl, eller hvad det nu hedder, altsaa ikke-skattepligtigt Øl, kan man ikke faa det, uden at man betaler Skat paa det; med andre Ord, man giver

lige saa meget for prima Hvidtøl, Kroneøl o. s. v. som for bajersk Øl. Det er et Forhold, som jeg haaber, at Indenrigsministeren vil se at faa ændret. Samtidig vil jeg gerne tillade mig at henlede de højtærede Krigs- og Marineministres Opmærksomhed paa et Forhold, som vore Soldater lide meget under. Det er en Kendsgerning, at naar Soldater, der ere Afholdsfolk, komme i Tjenesten eller i Lejr, kunne de mange Gange ikke faa ordentligt Hvidtøl, de nødes til at drikke Vand eller bajersk Øl. Jeg vil haabe, at de højtærede Ministre ville tage dette Forhold under Overvejelse. Det kan være, at Officererne ikke vide, at der er noget, der hedder skattefrit Øl — undtagen maaske Skibsøl — men jeg synes, at der skulde tages Hensyn til; at de af vore Soldater, som ikke ville nyde de stærke Drikke, ogsaa faa Lov til at være fri derfor.

Jeg kan slutte mig til, hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om Landpostbudene. Ogsaa jeg vilde ønske, at man vilde gøre noget for dem, saa at de kunde se en lykkeligere Fremtid i Møde. Naar jeg har taget Ordet om denne Sag, er det imidlertid, fordi der i min Valgkreds er ejendommelige Forhold, som maaske ogsaa findes adskillige andre Steder. Fra Alrø, som jeg repræsenterer, og til Snaptun gaar der Landpostbude, som for Resten bedre kunde kaldes Vandpostbude, fordi de maa sejle f. Eks. fra Snaptun over til Alrø, og skulle saa gaa rundt med Post derovre. Naar de saaledes skulle baade sejle og gaa paa Landjorden, ere deres Klæder meget udsatte. Jeg vilde ønske, at der maatte blive taget saa meget Hensyn til disse Folk, at de kunde faa vandtæt Tøj at sejle i, da de jo skulle ud, hvordan Vejret end er, og det er, som sagt, værre for disse Folk, som baade skulle bevæge sig paa Landet og paa Vandet.

Sluttelig skal jeg tillade mig at fremdrage den Bevilling, som findes under § 19 IV. F.: 8,600 Kr. til Afholdsforeningerne. Jeg er opfordret til, som Medlem af Hovedbestyrelsen for Danmarks Afholdsforeninger, at bede den højtærede Indenrigsminister, det højtærede Finansudvalg og naturligvis os alle sammen om at se velvillig paa denne Sag. Man har i Aar ønsket at faa 2,000 Kr. mere. Altsaa i Stedet for 8,600 Kr. ville vi gerne bede meget pænt om at faa 10,600 Kr. til denne Sag. Man se paa Afholdssagen, som man vil, jeg tror, at alle alvorlige Mennesker — og Rigsdags-